

Valentin Nicolau

Crapă lemnul și ridică piatra

POEZII

Avertisment

Să tot fie douăzeci și cinci de ani de când le-am scris. În acest timp atâtea lucruri mi-au fost iertate.

Dacă poezia este o nesăbuiță mai puțin gravă ca tinerețea, atunci uitarea poate fi o formă a iertării. Pot eu să-mi iert, mie, că tinerețea a încărunțit?

pe când noaptea începuse
să se lase păcălită de dimineață
iar umbra să-și poarte întunericul
pe când șoapta se ridica încet din tăcere
și răsăreau vlăstari nevinovați de măr
pe atunci în rai ploua

Ieri am discutat cu doi pești
de dimineață am ascultat
necazurile unui vultur
Adineauri urcând
muntele mi-a împărtășit dorința
Încerc să te înțeleg

un pescăruș s-a înecat
și marea-i poartă doliul în privire
valul plânge la țărm
aerul ciuntit de-un zbor
cuprinde noaptea după umeri

dar colo
în oraș
nimeni nu știe
nimeni nu știe
că suntem mai surzi cu-n țipăt

Să înghesuim cuvintele în tăcere
privirile să le adunăm într-o liniște
să auzim doar cum planetele
își ceartă sateliții
martori la nunta
valului cu țărnuțul să fim
Din când în când să ascundem dimineața
sperând că poate nu vom mai fi găsiți

dă-mi sânii
culcă-mă pe sprânceană
ceartă-mi cuvintele cu tăcere
închide pleoapa să fie noapte
și uită cum e să ai mâini

nu fi decât îmbrățișare

Credeți-mă
am zărit
fața nevăzută a Lunii
m-am scăldat
în aceeași apă a râului de munte
am mirosit
floare veșnic înflorită
Credeți-mă
înțeleg vântul
întotdeauna
am dreptate
știu de ce plouă
Deci nu mă credeți

Credeți-mă doar că am încercat

Sus pe acoperiș
e cineva care aruncă cu pietre
spărgând geamuri vecinilor

Pe acoperișul casei de vizavi
careva aruncă cu pietre
și-mi sparge geamurile
Sus pe acoperișuri
câte cineva aruncă cu pietre
spărgând geamuri
iar în spatele fiecărui geam spart
e cineva care știe
că de sus
se aruncă cu pietre

Odă șarpelui

Vă e sete
vă e foame
vreți
doriți
râvniți?
Luați un măr
și vă astâmpărați
setea de sete
foamea de foame
nevoia de a vrea
de a dori
de a râvni
Femeile luară
Domnule șarpe
atâta timp cât faci parte
din istoria noastră
te respectăm
și-ți vom închina o odă
Ssss...

Clopotul pașilor
cheamă noaptea la rugă
De sus
din cupolă
ploaia își coboară privirea
peste copacii ce țin cerul
bătând mătănnii uitării
Iar frunzele

icoane
la care nici o privire
nu se va mai închina
devin amintiri
pe buzele serii

Acest Trist răstignit
pentru a câta oară
a reînviat din nou
În numele Ploii
al Vântului
și-al sfântului Val
Amin

Clasa Cephalopoda

Ne proslăvim rădăcinile
pentru a avea conștiința fructului
Negăm norii
scăpând de loviturile cerești
Ascundem umbrele
încuiem porțile
și ne minunăm de lumina electrică
Picioarele le lăsăm în paragină
mâinile le punem la uscat
căci avem roți
motoare
și iată evoluția speciei
Ciobani tăcuți
păstorim minunile noastre
măr de întrebare
păcat primordial
nu există nici o cale de mijloc
ci o inimă
Negarea negației cefalopodelor

Descântec

Linte minte să alinte
Când te doare-un dinte
Trei izvori de apă limpe
De pe creastă să te pice

Să n-auzi ca bruma
Uită dor și mătrăguna
Să nu-ți crape sufletu
Ca pământu fără umedu
Ia trei paseri de picior
Neacă cerul cu-al tău dor
Să nu-ncremenești în zbor
Cântă dracii-n cor
Fulgeră priviri din nor
Tot ce e popor
Ce se-nchină la un sor
Nimerească-se în gol
Iară tu fecior
Fiu de om păstor
Născut în poiană de bujor
Pe timp de cuptor
Ai să poți tot ce ei doar vor

dorințele mele

mă urmăresc peste tot
M-am ascuns după colțuri întunecoase
să le crap încercarea cu fapte
Le-am denunțat visului
le-am spus nu
nu și nu
nu se poate
dar ele tot mă urmăresc
Mi-e teamă
zău că mi-e teamă
să nu se afle
căci sigur se va găsi cineva
să mi le fure
sau să le închidă-n
casa de nebuni

Istoria se distribuie la măcelării
tăiată bucăți
bucăți
Vom lua la început un os mic
și vom

zgâria în nori de ceară zorile
Pe urmă un cheag
va fi de ajuns pentru răsărit
Apoi mușchii
ce-i încordăm
și-un ochi să vadă toate astea
Acum bucățile grase
alunecoase
măruntaiele
organele
căci ne trebuie o ordine
și nervii
nervii ce-i întindem peste tot
aruncând deasupra lor reproșurile pielii
Creierul e greu de găsit
dar încet încet
istoria devine istorie
animalul e complet
Nu ne mai rămâne decât
să-l învățăm să vorbească

Nu omorâți gardienii
când vreți să evadați
De ce să fie stârpiți
Nu vă e teamă
că atunci le veți lua locul
Și nu fugiți noaptea
când nu sunteți văzuți
Ziua
ziua pe lumină
să vă vadă și să vă împuște
De ce nu sperați
că odată li se vor termina cartușele
Fiindcă totuși vă e frică de glonț
pe întuneric sigur o să uitați
iar dincolo de zid
veți mai păstra lanțurile
sau cel puțin
amintirea unei zăbrele

A dispărut statuia mea preferată
iar parcul a rămas gol

Am căutat peste tot unde se poate
ascunde o statuie preferată
și pentru că îi simt lipsa atât de mult
am să-i țin locul
devenind propria-mi statuie preferată

Nu mă voi întoarce cu mâinile goale
la iubita mea
Îi voi depune la picioare
o bucată din aripa unei mori
nervii unui balaur cu trei inimi
câțiva stropi de toamnă
și multe săbii rupte
Le voi așeza încet
și-o voi ruga
să păstreze un singur lucru
Ce-și va alege
pala de vânt
răbdarea unui balaur atât de bun
bucuria veștejită a toamnei plânse
ascuțiturile pumnalelor
sau numai lupta?

Eternitatea se află după colț
Nu mă întreba după care colț
Întreabă-mă ce formă are sufletul
și am să-ți răspund
e rotund
Eternitatea se află după colț
Vrei iar să mă întrebi după care colț
Mai bine întreabă-mă când plouă
ș-atunci o să-ți spun
când cerul e cascadă
Eternitatea se află după colț
Ți-e frică să mai întrebi
după care colț
Dar eu am să-ți răspund

Am fost invitat la botezul unei stele
Mai veniseră doi cai sfioși
un delfin albastru
și multe comete
Au scăldat-o în pulberea răsăritului
i-au spus Stea
iar după aceea
au lăsat-o să-și caute
întunericul unde să lumineze

Dacă o să întrebați zidurile
vă vor răspunde
că odată am vrut să le dărm
De veți pomeni de mine drumurilor
or să vă spună
că le-am străbătut
Râurile își vor aminti
de setea cu care le-am dorit
Aerul îmi va păstra mereu respirația
Dacă pe nopți o să le trageți de întuneric
bete de somn
vor mărturisi că le-am vegheat
Secunda căutând-o în amintirile mele
vă va șopti
că da
mi-a fost amantă
iar în tăcerea Lunei
căci știu cât sunteți de băgăreți
veți vedea și-o tristă privire de-a mea
Câinii v-ar povesti cum în acel an
am împărțit mizeria cu credința lor
țineți minte
de-atunci voi m-ați numit vagabond
Și dacă veți veni
să întrebați de mă cunosc
am să vă mint

Mi-am luat umbra
Și m-am învelit cu ea
Gândurile mi le-am ascuns în palme

O stea s-a bucurat pentru o clipă
Iar marea s-a lovit de largul ei

Am tresărit

al

Fumând „Amiral“
Spontan devin genial
Nechez ca un cal
când văd o coamă de deal
mă agită elipsoidal
pe acest măr sideral
Firesc nu am nici un mal
și semăn oricărui animal
aceeași gură – fapt mental
încercări pentru total
ipoteză – caz real
totul pătruns de dual
Acum când nimic nu-i egal
și fără a fi ajuns la final
mă repet ca un val
dar rămân oricum genial
fumând pătimaș „Amiral“
Nu-i așa domnule Al

scrisori

am fugit de acasă
de atunci
îmi scriu clipe frumoase

odată
când nu voi mai putea
și voi avea nevoie
de liniștea pereților mei
mă voi întoarce

și voi citi
să nu mă simt prea singur

eu, Împăratul

Trompeții să sune!
Faceți loc
plecați-vă privirea și gândul
amuțiți dar aclamați-mă!
Opriți-vă dorințele și încercările
deveniți
coloanele catedralei înțelepte
prea roșul covor pe care calc!
Cântați-mi slavă!
O cât de bine faceți toate astea
dar
de ce mă lăsați atât de singur?

aici

Acolo unde nasc zeii
și planetele se strâng la sfat
lăsându-și sateliții să zburde în voie

unde vulcanii se acoperă de glorie
iar ploaia devine fruct numai privind-o

Acolo unde cai muți se joacă de-a baba oarba
și lacurile s-au adunat
să facă o mare

unde cărțile sunt scrise pe nisip
și vântul le întoarce paginile

Undeva ne tot căutăm

Pe plajă la Rio
fata cu păr sânge
înșală vântul cu foșnetul
noptii

scuturându-și trupul
dorință
în febra ce se lipește
de tot ce-i nestatornicie
Iar
gândul dezvirginează
clipa
Pe plajă la Rio n-am fost